

zmožnosti, talent za pesnikovanje. Toda kakor je dragi kamen za rabo in za krasoto šele, ko je izbrušen, tako izbrusite tudi Vi svoje zmožnosti z vajo in učenjem! Prebirajte svoje izdelke večkrat! Pa ne tako, da bi se nekako naučili na pamet, marveč berite, mislite in ostro sodite!

G. Vneslav v P. „Ob Timpanu“ ste naslovili svoje izdelke. Zakaj: ob Timpanu? Reklo bi se: udarjati na timpan — peti ob timpan. Poslali ste jih nekaj na „poskušnjo“ in bi radi zvedeli: je-li kaj zrna v njih? Odkrito rečemo: Čim večkrat prebiramo te drobne vrste, tem lepše se nam dozdevajo. Uprav nekaj psalmistov duh in beseda! Podobe so lepe, morebiti sem in tje malo pretirane, a ne — kazé. In to je tudi nekaj. Posebno nam ugaja gladki jezik in lahkota, s katero dobivate rimo besedam. Vidi se, da Vaše pevanje ni prisiljeno, kakor delajo mnogi mladi pesniki, ki s pravo trmo, če smemo reči tako, hočejo vpreči Pegaza v galejo, da bi jim vozil poetiški voz. Ali ne bi hoteli morebiti zbirko „ob Timpanu“ pregledati, kjer treba, popraviti: potem — mislimo — prinese katero „Dom in svet“ rad in hvaležno.

G. Tlačán v G. Zakaj tako pesimistično gledate v svet? Vaše pesmi se beró nekam tako, kakor da Vam jih je narekoval užaljeni in nad celim svetom nezadovoljni duh. „Oko“, „zob“, „jezik“, „roka“ ... nobena stvar Vam ni všeč. In da bi vse služilo samo v hudobijo in grešnost —, kdo bo to verjel? V vseh teh pesmicah pogrešamo potrebnega pesniškega vzleta, vzvišenih mislij. Nekatere besede in celó vrstice so čisto prisiljene in zato jako neokretne. Bodi nam za vzgled:

#### Jezik.

|                       |                         |
|-----------------------|-------------------------|
| V sorodu si živali    | Človeka precenjuješ,    |
| Gotovo jezik dragi,   | Ko priča je besedi,     |
| Nikar naj te ne žali, | Ga bridko zasmehuješ,   |
| V sorodu si ti mački. | Ko ga nevidnost skrije. |

Jezik v sorodu mački? K večjemu je ravnanje njegovo podobno mačkinemu. „Ko priča je besedi“ — „Ko ga nevidnost skrije“ — ali se Vam zdi to poetično? Nam, dovolite, se zdi to jako prisiljeno in nerodno. Tudi ni blagglasno, marveč neprijetno, pri štirivrstnih kiticah vezati prvo in tretjo vrsto mesto druge in četrte. — Kaj bi rekle spoštovane bralke našega lista, ko bi natisnili v listu Vašo „Žena“? Tu na platnicah naj bo za poskus.

#### Žena.

In žal Bogu je bilo,  
Da je človeka vstvaril;  
Hudobe nešteto  
Je krilo celo zemljo.

In zbor nebeški vpraša:  
„Je mož li, žena kriva?“  
In sto se jih oglašajo:  
„Žené, žené pogubi!“

Radi bi vedeli, zakaj so se tudi angelom tako zeló zamerile žene, kakor so se, kaže vsaj, pesniku. — „Prikazen“, kakor tudi „Brezverčeva tolažba“, je pisana tako nejasno, da smo morali „študirati“, kaj ste neki hoteli povedati. In vendar pri drugi nismo prišli do dna mislim, katere so skrite v predzadnjih treh kiticah. To pa ne dela pesmi prijetne, ugodne in dobre, če človek komaj ali celó ne razume, kaj je hotel pesnik povedati. In če prav nepristransko preberete svojo „Prikazen“ vsaj od 19. vrstice naprej: ali bodele želeli, da naj se natisne v listu? Drastično je res, drastično, — a ne lepo.

## Narodna pesem.

### Prihod vojaka na dom.

Bodi zdrava, sestra draga,  
Bodi zdrava, sestra blaga!  
Slišiš, slišiš, kdo ti poje,  
Ti prinese želje svoje?

Zmiraj le vesela bodi,  
Zmiraj le po rož'cah hodi!  
Skoz' življenje zlata leta,  
K'tere tvoj obraz obeta.

Da bi vedno skupaj bili,  
Da b' nikol' se ne ločili,  
Da bi zdravi in veseli  
Vedno, vedno skup živeli!